

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

אחש"פ - א

שיחות קודש
מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שני אורסא הן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ששים וחמש לבריאה
ה' תהא שנת סגולות המשיח
שנת הק"ד לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

משיחות יום אחרון של פסח* (בסעודת משיח) ה'תנש"א

קורין, ויהי ביום השמיני" שמונה פעמים, נעשית השנה כולה (שמתחילה מחג הפסח, "ראש השנה לרגלים") שנה שמינה, היינו, שהענין דשמיני נמשך באופן של קביעות ("חזקה") על ובכל השנה כולה.

וכיון שכל עניני התורה (ובנדוד"ד הקביעות דהימים טובים) הם בתכלית הדיק, מסתבר לומר, שיש קשר ושייכות בין הקביעות דחג הפסח בשבת לקביעות בפרשת שמיני (שבהם חל חג הפסח).

וצריך להבין הקשר והשייכות דהקביעות דחג הפסח בשבת ובפ' שמיני – דלכאורה שבת ושמיני הם ב' ענינים שונים, כידוע¹ שיום השבת הוא א'

א. מהמעלות המיוחדות דחג הפסח בקביעות שנה זו: בנוגע לימי השבוע – שהתחלתו (יום ראשון דפסח) וסיומו (יום אחרון של פסח – בחוץ לארץ, ובארץ ישראל – אסרו חג) ביום השבת, ובנוגע לפרשת השבוע – בפרשת שמיני.

והקשר והשייכות שביניהם (הקביעות בשבת ובפרשת שמיני) מודגש יותר בהשינוי בהקריאה דפרשת שמיני (שחל בה חג הפסח) בגלל הקביעות דפסח בשבת – שכאשר חג הפסח חל ביום השבת קורין, ויהי ביום השמיני" (במשך שלשה שבועות) שמונה פעמים². וכידוע הפתגם, "שמיני שמונה שמינה"³, שכאשר

* כולל גם שיחת ליל אחרון של פסח – לקהל ש' שחזרו מה"תהלוכה", כנהוג מכו"כ שנים שביו"ט הולכים לבקר בני" שבבתי-כנסיות ובתי-מדרשות בכו"כ שכונות, כדי להוסיף בשמחת החג (ע"י ההתאחדות עם רבים מבני שבשאר שכונות), ובפרט ע"י אמירת דברי תורה ("פיקודי ה' ישרים משמחי לב"), נגלה דתורה ופנימיות התורה.

1) ולהעיר, שכשחל בשבת אין בו חוץ כלל, והסעודות דשבת הם באכילת מצה דוקא, שבוה ניכר יותר ההמשך והשייכות לחג הפסח.

2) ובארץ הקודש – (במשך ב' שבועות*) חמשה פעמים. וי"ל, שבפעם התמישית נשלם עיקר הענין (וכולל גם העילוי דפעם השמינית) – ע"ד המבואר בכ"מ (סידור שער הל"ג בעומר דש, א ואילך) שבספירת הוד שבהוד, ספירה התמישית, נשלם עיקר הענין דספה"ע (כולל גם העילוי דיום התמישית).

3) הובא ונת' בלקו"ש ח"ז ע' 297. שיחת אהש"פ וש"פ שמיני תשמ"ה ותשמ"ח (סה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 408 ואילך). ועוד.

4) ריש מס' ר"ה. שם ד, א.
5) ולהיותו, "ראש השנה לרגלים" – נמשך ממנו על ובכל הרגלים (ובכל הימים שביניהם) עד לראש השנה לרגלים" שלאח"ז (בכל השנה). כלומר, נוסף לכך שמכל רגל ויו"ט נמשך ענינו הכללי של היו"ט ("מועדים לשמחה") עד הרגל שלאחרי* (ראה לקו"ת ברכה צח, ב), נעשית ההמשכה הכללית לכל הרגלים, בראש השנה לרגלים.

6) להעיר מהדגשת התוקף ד"חזקה" בג' ימים רצופים של קדושה בהקביעות דראש השנה*, בר"ה לחסידות (י"ט כסלו), ובימי הפורים** (הקיום דקבלת התורה על כל השנה) – ג"פ.
7) ראה שו"ת הרשב"א ח"א ס"ט. הובא ונת' בד"ה ויהי ביום השמיני תרע"ח, תש"ד ותש"ה. ועוד.

* וענינו הפרטי של היו"ט (בחג הפסח) – זמן חרותנו" עד ליו"ט זה בשנה שלאח"ז (ראה גם התוועדות תשמ"ח ח"ג ע' 80 ועוד).

** ובחוץ לארץ – גם בימים ראשונים דחג הסוכות, ובשמע"צ ושמחת – ג"פ (גם בהתחלת השנה).

** ובחוץ לארץ – גם ב-זמן מתן תורתנו, שב' הימים דיו"ט הם מיד לאחרי יום השבת.

* להעיר שחזקה היא גם בב' פעמים – לדעת רבי (בימ"ק, ריש ע"ב. וש"נ), ששייך במיוחד לא"י. כ"ל רבי מאיר ישראל" (סדר תנאים ואמוראים בסופו. ועוד. וראה הוספות לת"א ק"ו, ד. ובכ"מ).

ונתבאר במק"א¹⁵ שאף שהפירוש ד"ממחרת השבת" הוא (לא ממחרת השבת שבפסח, כדעת הבייתוסים, אלא) "ממחרת היר"ט¹⁶ (גם כשפסח חל באמצע השבוע, כברוב השנים), והפירוש ד"שבתות תמימות" הוא (לא "תמימות כששת ימי בראשית", אלא) שבועות שלימות במנינם (שלא החסיר יום אחד¹⁷) ובמעת לעת («בזמן שאתה מתחיל לימנות מבערב¹⁸») - מ"מ, כיון שהכתוב מדייק וספרתם לכם ממחרת השבת גו' שבע שבתות תמימות תהינה", מובן, שכאשר פסח חל בשבת ומתחילים לספור במוצאי שבת («ממחרת השבת" כפשוטו) נעשית שלימות גדולה יותר בה"שבתות תמימות", «תמימות (גם) כששת ימי בראשית", תמימות שבתתמימות¹⁹.

ודרוש ביאור והסבר: מהו הטעם שהציווי דספירת העומר שבכל השנים נכתב בתורה בלשון שמדגיש שלימות יתירה ששייכת בשנים מיוחדות שבהם חל פסח בשבת - וספרתם לכם ממחרת השבת גו' שבע שבתות תמימות" - שהתחלת הספירה היא "ממחרת השבת" (כפשוטו), «ואז השבתות הן תמימות כששת ימי בראשית»?

ומסתבר לומר, שהשלימות דשבת

משבעת ימי בראשית, שבעת ימי ההיקף, יום השמיני הוא למעלה משבעת ימי ההיקף, ועד כדי כך, ש"כל מספר ז' חול ומספר שמיני קודש. . כי מספר זה מיוחד אליו ית'⁸, היינו, שגם דרגת הקדושה דיום השבת שייכת לעולם, שלימות העולם, כמארו"ל⁹, "מה ה' העולם חסר מנוחה באת שבת באת מנוחה", ואינה בערך¹⁰ לגבי הקדושה דשמיני שלמעלה מהעולם, "מיוחד אליו ית'".

ב. ויש לבאר תחילה מעלת הקביעות דפסח שחל בשבת שמצינו בנוגע לספירת העומר:

על הפסוקי¹¹, וספרתם לכם ממחרת השבת גו' שבע שבתות תמימות תהינה", איתא במדרש¹², «אימתי (הן תמימות) בזמן שאין ישוע ושכני' ביניהם», ופירש במתנות כהונה (בשם הרוקח¹³): «כשבא ר"ח ניסן בשבת, יבוא פסח בשבת ויתחילו בספור במוצאי שבת, ואז השבתות הן תמימות כששת ימי בראשית¹⁴».

8) כלי יקר ריש פרשתנו (שמיני). הובא ונת' בד"ה ויהי ביום השמיני הנ"ל.

9) פרש"י בראשית ב, ב. פרש"י מגילה ט, א (ד"ה ויכל). וראה בר"פ פ"י, ט ובמת"כ שם.

10) ע"ד ובדוגמת ריהוק הערך דחול לגבי קודש.

11) אמור כג, טו.

12) קה"פ פ"א, ג. - ועד"ז במנחות סה, ב (וברש"י): «כתוב אחד אומר תספרו חמישים יום, וכתוב אחד אומר שבע שבתות תמימות תהינה, הא כיצד, כאן ביו"ט שחל להיות בשבת (מיתוקם שבע שבתות תמימות תהינה), כאן ביו"ט שחל להיות בחול (מיתוקם קרא בחמישים יום ולא שבועות שלימות)». אבל שם אפ"ל שריב"ז אמר כן להביתוסים לדחותו בקש, ול' לא ס"ל הכי (ראה לקו"ש ח"י"ב ע' 96 הערה 6).

13) בהלכות עומר סרצ"ה.

14) «בזמן שאין ישוע ושכני' ביניהם» - לסימן נקט, שהמשמרות דישוע ושכני' לא עבדו

בין פסח לעצרת כשחל פסח בשבת (מ"כ בשם הרוקח שם). וראה לקמן הערה 36.

15) לקו"ש ח"י"ב שם. חכ"ב ע' 145.

16) מנחות סה, ב ואילך. תו"כ ופרש"י עה"פ.

17) ראה שו"ע אדה"ז או"ח סתפ"ט סכ"ג.

18) מנחות סו, א. תו"כ ופרש"י עה"פ.

19) להעיר, שהתואר "תמימות" מורה על שלימות יתירה, ע"ד דרז"ל (ערכין לא, א) בפירוש "שנה תמימה", להביא את חודש העיבור, שגם לולי חודש העיבור נחשבת שנה שלימה, ומה מובן גם הפירוש "שבתות תמימות", שלימות יתירה בהשבתות, ע"ד שבת בשבתו (ראה אוה"ת אמור ע' תתעא. המשך תרס"ו ע' ריח).

שפע רב בכל העולמות".

וכיון שפסח וספה"ע הם ענינים שונים וחלוקים זמ"ז - מהי ההדגשה שספירת העומר היא ממחרת (בסמיכות ובהמשך להפסח)?

ויש להוסיף, ששאלה זו מודגשת יותר בדיוק הלשון, "ממחרת השבת" (ולא ממחרת היום²⁰), שחג הפסח נקרא כאן בשם "שבת" - שהרי החילוק בין ימים טובים (שהתחלתם בחג הפסח, ראש השנה לרגלים²¹) לשבת, הוא, שקדושת הימים טובים תלוי' בב"ד (עבודת האדם), כמ"ש²², "מועדי ה' אשר תקראו אותם", "קרי' ביי' תקראו אתם"²³, "ישראל אינהו דקדשינהו לזמנים"²⁴, משא"כ שבת ש, מקדשא וקיימא"²⁵ (מלמעלה), ואעפ"כ מדגיש הכתוב שספירת העומר (עבודת האדם) היא "ממחרת (בסמיכות ובהמשך להשבת)?"

ד. ויש לומר הביאור בזה:

בהדגשת השייכות דספירת העומר לחג הפסח (ספה"ע היא ממחרת הפסח) מרומז התוכן והחידוש שבספירת העומר - שעבודת האדם (ספה"ע) היא (לא רק בענינים השייכים לגדרי האדם והעולם, אלא גם) בהמשכת וגילוי הענינים שלמעלה מגדרי האדם והעולם, היינו, שעניני חג הפסח שלמעלה מהעולם שנתגלו ע"י הקב"ה, יומשכו ויתגלו בפנימיות (באדם ובעולם) ע"י עבודת האדם, שע"ז ישנם ב' המעלות גם יחד: גילוי אלקות שלמעלה מהעולם, וביחד עם זה, נמשך ותודר בגדרי העולם וע"י עבודת האדם בעולם.

(שנרמזת בלשון הכתוב, "וספרתם לכם ממחרת השבת גו' שבע שבתות תמימות") שייכת לכללות הענין דספירת העומר בכל השנים²⁶, אלא שענין זה מתגלה בהדגשה יתירה כשפסח חל בשבת²¹, ומוזה למדים גם בנוגע לכללות הענין דספירת העומר בשאר השנים, כדלקמן.

ג. ויובן בהקדם הדיוק בלשון הכתוב, "וספרתם לכם ממחרת גו'" (ממחרת היום שלפניו, ולא מיום פלוני²²) - שספירת העומר היא ממחרת הפסח - דלכאורה צריך להבין:

ידוע שחג הפסח (ע"ש הדילוג והפסיחה²³) ענינו גילוי אלקות שלמעלה מהעולם - "נגלה²⁴ עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה (בכבודו ובעצמו²⁵) וגאלם", משא"כ ספירת העומר ענינה עבודת האדם בבירור והעלאת ז' המדות (שכלולים מו', מחדש שבחסד עד מלכות שבמלכות, שבכל יום ממ"ט הימים נעשה הבירור דמדה פרטית), הן בבירור המדות שבנפש האדם, והן בבירור העולם כולו שנברא ע"י ז' המדות דלמעלה (כמ"ש בנוסח התפלה שלאחרי ספה"ע: "שיטהרו נפשות עמך ישראל... ואתהר ואתקדש בקדושה של מעלה, ועל ידי זה יושפע

20 גם כשהתחלת הספירה אינה ממחרת השבת כפשוטו, שאז השבתות אינם תמימות כששת ימי בראשית.

21 שמתחילים לספור, "ממחרת השבת" כפשוטו, ואז השבתות הן תמימות כששת ימי בראשית.

22 כבהמשך הכתוב - "מיום הביאכם את עומר התנופה".

23 ראה פרש"י בא, יב, יא. שם, יג. ועוד.

24 נוסח הגש"פ.

25 כבודו הוא בחי' מל' דא"ס כמו שהוא לפני הצמצום כו', ובעצמו היינו בחי' עצמות ואו"ס שלמעלה גם מבחי' מל' דא"ס כו" (סה"מ אע"ר ע' עה. ועוד).

26 אמור כג, ב.

27 פרש"י ר"ה כה, א (ד"ה אתם).

28 ברכות מט, א.

29 ביצה יז, א.

הבחי' שלמעלה מגדרי העולם, שזהו הגילוי דמתן-תורה³².

ה. וענין זה ניכר בגלוי בפסח שחל בשבת:

ובהקדים - שאף שבמדרש נתפרש רק השלימות דימי הספירה, שכש"יתחילו בספור במוצאי שבת, ואז השבתות הן תמימות כששת ימי בראשית", מ"מ, כיון שמעלה זו היא כשחל פסח בשבת, מסתבר לומר, שהשלימות היא גם בפסח עצמו³³, כי, להפירוש ד"שבתות תמימות", כששת ימי בראשית", הפירוש ד"ממחרת ה(שבת) (פסח) הוא, "ממחרת שבת בראשית"³⁴ (פסח שחל בשבת).

וההסברה בזה:

בנוגע לחג הפסח - כשחל בשבת ניכר בגלוי הדילוג והפסיחה (פסח) גם לגבי השלימות דשבת ("ממחרת השבת"³⁵), היינו, דילוג ופסיחה למעלה מגדרי העולם.

ובנוגע לימי הספירה - שכשהתחלת הספירה היא במוצאי שבת ("ממחרת

וענין זה מרומז ומבואר בפסוק וספרתם לכם ממחרת השבת גו' שבע שבתות תמימות תהיינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום":

"ממחרת השבת" פירושו מבחי' שלמעלה מהשבת³⁶, היינו, בחי' שלמעלה גם מהשלימות דעולם (שבת), למעלה לגמרי מגדרי העולם. וזהו הטעם שהכתוב מדגיש השייכות לחג הפסח בלשון "ממחרת השבת" ולא "ממחרת היו"ט" - להורות על מעלת הגילוי דחג הפסח שהוא למעלה (לא רק מיו"ט, שתלוי בעבודת בני", אלא למעלה גם) משבת ש"מקדשא וקיימא", למעלה לגמרי מגדרי העולם.

ועז"נ, וספרתם לכם ממחרת השבת" - שהעבודה דספה"ע היא להמשיך מהבחי' שלמעלה מגדרי העולם, "ממחרת השבת", שתגלה ותחדור בגדרי העולם, "שבע שבתות", ועז"ז "שבע שבתות" תמימות תהיינה", כיון שב"שבע שבתות" (גדרי העולם) נמשך ונתגלה ועד שנעשים חדרים בהשלימות האמיתית ("תמימות") שלמעלה מגדרי העולם.

וממשיך בכתוב "עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום" - שעז"ז באים לבחי' שלמעלה יותר מהשבת השביעית ("ממחרת השבת השביעית"), שזהו"ע שער החמישים ("תספרו חמישים יום") דבינה, שבאין ערוך לשבעת המדות שבהם נברא העולם, וזוהי השלימות האמיתית דהעולם שנעשית ע"י העבודה דספה"ע ("שבע שבתות תמימות תהיינה"³¹) - שנמשך ומתגלה בו גם

יום השבת לקדשו" (יתרו כ, ח), וקראת לשבת יונג" (ישע"י נח, יג), ובלשון חז"ל (שבת קיח, סע"א) "המענג את השבת" (ראה אוה"ת אמור שם). וראה לקמן הערה 46.

32) ראה לקו"ת במדבר יו"ד, ד ואילך. וראה גם אוה"ת לתהלים (יהל אור) עה"פ תורת ה' תמימה (ע' סו ואילך).

33) ואדרבה: הקביעות דפסח בשבת היא טיבת השלימות דימי הספירה.

34) מנחות סה, ב.

35) לא רק "ממחרת (למעלה מ)היו"ט" שתלוי בעבודת בני", אלא גם "ממחרת (למעלה מ)השבת" ש"מקדשא וקיימא" (כנ"ל ס"ד). -

ולהעיר, שהפירוש "ממחרת היו"ט" הוא בתושב"ע, ע"י הלימוד דבנ"י בהדרשות שהתורה נדרשת בהם, משא"כ "ממחרת השבת" הוא הפירוש הפשוט בתושב"כ (גילוי מלמעלה) שגם הצדוקים מודים בה.

30) ראה ספר הליקוטנים (דא"ח להצ"צ) ערך ספיה"ע ע' תקעט ואילך. וש"נ.

31) ומעין זה בכל שבת - שנוסף על הקדושה שמלמעלה, "מקדשא וקיימא", נמשכת קדושה נעלית יותר ע"י עבודת האדם, כמ"ש, וזכור את

פסח (בחוץ לארץ, ובארץ ישראל אסרו חג) - הם שבעה ימים שהם שבוע אחד³⁷, שבו נשלמת הספירה (והבירור) דכל פרטי שבעת המדות שבמדת החסד (מחסד שבחסד עד מלכות שבחסד), המדה הראשונה והעיקרית - „יומא דאזיל עם כולהו יומין“³⁸ (מעין ודוגמת השלימות דכל ימי הספירה³⁹).

וכשהקביעות דשבעת ימי הספירה דחג הפסח (מיום שני דפסח עד אחרון של פסח) היא בהתאם לשבעת ימי השבוע (כשפסח חל בשבת) ניכרים בגלוי ובהדגשה ב' הקצוות שבספה"ע:

גילויי בחי' שלמעלה מהעולם, „ממחרת השבת“ - ביום ראשון דפסח שחל בשבת, דילוג ופסיחה גם לגבי שלימות העולם (שבת), ועאכו"כ ביום אחרון של פסח (גמר ושלימות חג הפסח⁴⁰) שחל בשבת, שניכר בגלוי עוד יותר שהוא למעלה מגדרי העולם לגמרי, להיותו יום שמיני דפסח⁴¹, בחי' שמיני שלמעלה משבעת ימי ההיקף (אפילו ביחס לשבעת ימי הפסח שענינם דילוג ופסיחה, למעלה מהעולם);

השבת" כפשוטו) ואז השבתות הן תמימות כששת ימי בראשית, ניכר בגלוי שהבחי' שלמעלה מגדרי העולם („ממחרת השבת“) נמשכת וחודרת בגדרי העולם („ימי בראשית“).

ומזה מובן שב' הקצוות שבכללות הענין דספה"ע (בכל השנים) - גילויי בחי' שלמעלה מהעולם, „ממחרת השבת“, והמשכחה בגדרי העולם, „שבע שבתות“ - ניכרים ובהדגשה בפסח שחל בשבת³⁶.

ו. ובפרטיות יותר - מודגשת השלימות דימי הספירה בפסח שחל בשבת בימי הספירה שבחג הפסח עצמו:

ימי הספירה שבחג הפסח - מיום שני דפסח („ממחרת השבת“) עד אחרון של

36 ועפ"ז י"ל הרמז בה"סימן" ד"תמימות" - בזמן שאין ישוע ושכני' ביניהם:

„ישוע“, אותיות „וישע“, ש"ע נהורין, רומז על דרגת האלקות שלמעלה מהעולם, בחי' סוכ"ע, ו"שכני", אותיות „שכינה“, רומז על דרגת האלקות ששוכנת ומתלבשת בעולם, בחי' ממכ"ע. והסדר הרגיל (ברוב השנים) הוא ש"ישוע ושכני" באים בין פסח לעצרת, היינו, שהמשכת בחי' „ממחרת השבת“ ב"שבע שבתות" (ע"י העבודה דספה"ע שבין פסח לעצרת) היא באמצעות „ישוע ושכני", השתלשלות וירידה מבחי' סוכ"ע („ישוע“) לבחי' ממכ"ע („שכני"). ו"אימתי הן תמימות (תכלית השלימות בב' הקצוות, דרגא הכי נעלית, שחודרת בגדרי העולם) בזמן שאין ישוע ושכני' ביניהם" - שהמשכה והגילוי ד"ממחרת השבת" ב"שבע שבתות" (בין פסח לעצרת) אינה ע"י ההשתלשלות דסוכ"ע וממכ"ע („ישוע ושכני"), אלא באופן שדרגת האלקות שלמעלה מהעולם נמשכת ומתגלה וחודרת בגדרי העולם, כי, הגילוי ד"ממחרת השבת" הוא מדרגא נעלית יותר גם מבחי' סוכ"ע (ששייך לעולמות, „סובב כל עלמין"), ולכן נמשכת וחודרת בגדרי העולם שלא ע"י אמצעות בחי' סוכ"ע וממכ"ע.

37 ד"מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי" (מנחות סו, א).

38 ראה חז"ל קג, א.ב. קצא, ב. לקו"ש ח"ה ע' 174 בשוה"ג. וש"נ.

39 ראה גם לקו"ש חכ"ב ע' 32 (בביאור הטעם הפנימי להידור דאכילת מצה שרוי' באחרון של פסח - מעין ודוגמת השלימות דשתי הלהם בחג השבועות שלאחרי כללות העבודה דספה"ע).

40 כולל גם תיקון והשלמת (גם מלשון שלימות) העבודה דכל ימי הפסח - ע"ד „מאסף לכל המחנות" (ראה התוועדויות תשמ"ה ח"ג ע' 108 ואילך. ועוד).

41 כפי שנקרא בכ"מ (ראה לדוגמא: רמב"ם הל' תפלה פ"ג ה"ח. שו"ע (ואדה"ז) או"ח תצ"ב ס"ח (סת"צ ס"ב)).

ועוד ועיקר:

אחרון של פסח הוא יו"ט שני (של גליות) דשביעי של פסח, שבו הי' (גמר) ושלמות היציאה ממצרים⁴⁷ ע"י קריעת ים סוף⁴⁸.

ומבואר בדרושי חסידות⁴⁹ שבקריעת ים סוף נעשה החיבור דים ויבשה, עלמא דאתכסייא ועלמא דאתגלייא, אצילות ובי"ע, ובוה גופא בב' אופנים: (א) דעת הוהר⁵⁰ שהחיבור הוא באופן של העלאה מלמטה למעלה, (ב) דעת האריז"ל⁵¹ שהחיבור הוא באופן של המשכה מלמעלה למטה, ו"אלו ואלו דברי אלקים חיים"⁵² – שהחיבור הוא בב' האופנים, מלמעלה למטה ומלמטה למעלה.

ומזה מובן שגם בקריעת ים סוף (ענינו של שביעי של פסח, שאחרון של פסח הוא היו"ט שני שלו) מודגש גילוי בחי' שלמעלה מהעולם שנמשכת וחודרת בגדרי העולם – כיון שהחיבור דים (בחי' למעלה מהעולם) ויבשה (עולם) הוא הן באופן של גילוי והמשכה מלמעלה, שבוה מודגשת מעלת האור למעלה מגדרי העולם, והן באופן של העלאה מלמטה למעלה, שבוה מודגשת המשכתו מצד

והמשכתה בגדרי העולם, „שבע שבתות“ – שהדילוג ופסיחה בפסח (שחל בשבת) עצמו [שעיקרו מיום שני דפסח, דילוג ופסיחה גם לגבי יום ראשון דפסח⁴², והולך ומוסיף בהדילוג ופסיחה במשך שבעה ימים] הוא בשבעת ימי השבוע, גדרי העולם, ולא עוד אלא שנמשך בשבעת המדות שבמדת החסד שעל ידה נעשה בנין העולם, כמ"ש⁴³, „כי אמרתי עולם חסד יבנה“, ומזה מובן גם בנוגע לבנין העולם ע"י עבודת האדם, שעיקרו ע"י העבודה בביור מדת החסד. ז. ובפרטיות יותר (בתג הפסח עצמו) – בנוגע לאחרון (שמיני) של פסח שחל בשבת:

לכל לראש – שבחי' שמיני שלמעלה משבעת ימי ההיקף דפסח, נמשכת וחודרת ביום השבת, שבו נעשית השלימות „ויכולו“⁴⁴) דכל ששת ימי בראשית, שלימות העולם (כולל ובמיוחד – שלימות העולם שע"י עבודת האדם, כמארז"ל⁴⁵ „כל האומר ויכולו בערב שבת . . נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית“⁴⁶).

(42) משא"כ הדילוג והפסיחה דיום ראשון דפסח הוא ביחס למעמד ומצב שלפני פסח.
(43) תהלים פט, ג. וראה סה"מ תש"ח ריש ע' 273. וש"נ.

(44) בראשית ב, א. וראה אוה"ת עה"פ.

(45) שבת קיט, רע"ב.

(46) ראה אוה"ת בראשית (כרך ג) תקן, ב: „כי מצד מע"ב פ"י ויכולו השמים הוא ע"ד לכל תכלה ראיתי קץ, שהכח המאיר בהם הוא בבחי' גבול ותכלית, אך ע"ז שאומר ויכולו ומעיד על מע"ב ה"ז מכלל קיום מצות שבת, והיא בבחי' רחבה מצותך מאד, בלי גבול, א"כ ע"ז ממשך המשכת אור א"ס ממש במע"ב, ולכן שפיר נעשה שותף להקב"ה. ובהמשך הענין מביא מתו"א (יתרו סט, סע"ג ואילך), שהשבת עצמו נק' שבת בראשית . . וע"י קיום המצוות ממשך בהשבת . . מלמעלה מבחי' ראשית“ – דיש לומר, שוהו ע"ד הענין ד„ממחרת השבת“, למעלה מבחי' השבת.

(47) באופן שנתבטל לגמרי האפשרות דפחא ממצרים, כיון ש„וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים“ (בשלח יד, ל).

(48) להעיר ממ"ש בהפטורות אחרון של פסח: „והחרים ה' את לשון ים מצרים והניף ידו על הנהר ג' כאשר היתה לישראל ביום עלותו מארץ מצרים“ (ישעי' יא, טו"ט) – שוהו תוכן הענין דקריעת ים סוף (שקורין בתורה בשביעי של פסח), ובאופן נעלה יותר (ראה לקו"ת צו טו, ד ואילך. ובארוכה – המשך והחרים תרל"א. ובכ"מ).

(49) סידור (עם דא"ח) שער תהמ"צ רפט, ד ואילך. ובארוכה – המשך והחרים תרל"א.

(50) ח"ב מח, ב.

(51) פע"ח שער תהמ"צ פ"ח.

(52) עירובין יג, ב. וש"נ.

ובגדרי העולם.

ומזה מובן שבחי, „ממחרת השבת“ (בחי' שמיני) שניכרת בגלוי בפסח שחל בשבת (דילוג ופסיחה גם לגבי שלימות העולם) היא בהדגשה גדולה יותר בשבת דפסח שבפרשת שמיני - שמיני שבשמיני.

ובפרטיות יותר - הקשר והשייכות להקביעות דפסח בשבת ובפרשת שמיני (דילוג והפסיחה גם לגבי שלימות העולם שבשבת, בחי' שמיני) מודגש בהקריאה ד„ויהי ביום השמיני“ שמונה פעמים (כנ"ל ס"א), בחי' השמינית שבבחי' שמיני גופא⁵⁸, ומהם - במנחת שבת⁵⁹ דיום ראשון דפסח (עליו נאמר „ממחרת השבת“), (ועוד יותר) במנחת שבת⁵⁹ דיום שמיני דפסח⁶⁰.

וענין זה מודגש גם בהשלימות שבימי הספירה, „שבע שבתות תמימות תהינה“, „תמימות כששת ימי בראשית“, עי"ז שבגדרי העולם („ימי בראשית“) נמשכת הבחי' שלמעלה מהעולם („ממחרת השבת“) - ששבעת ימי השבוע (מיום ראשון עד יום השבת) דשבוע הראשון שקשור עם מדת החסד, מדה הראשונה והעיקרית שבה נעשה בנין העולם, הם

ויש להוסיף, שענין זה מודגש גם בהחיבור דשביעי של פסח ואחרון של פסח (ב' ימים דיו"ט א')⁵³ - שהיו"ט דשביעי של פסח הוא מן התורה, שבו מודגש בעיקר הגילוי מלמעלה, והיו"ט דאחרון של פסח הוא מדרבנן⁵⁴, שבו מודגשת בעיקר ההמשכה והפעולה מצד ובגדרי העולם, שע"ז נוסף עליו גדול יותר, כמובן ממארו"ל⁵⁵, „חמורים וערבים דברי סופרים יותר מדברי תורה“⁵⁶.

ח. עפ"ז יש לבאר גם הקשר והשייכות להקביעות דפסח בשבת לקביעותו בפרשת שמיני:

אע"פ ש„שבת“ ו„שמיני“ הם ב' דרגות שונות וחלוקות זמ"ז, ששבת מורה על שלימות העולם, ושמיני מורה על בחי' שלמעלה מהעולם (כנ"ל ס"א) - הרי השבת דפסח (שעליו נאמר „ממחרת השבת“) הוא באופן של דילוג ופסיחה למעלה משלימות העולם, בחי' שמיני⁵⁷.

53 ועד"ז בארץ ישראל - החיבור דשביעי של פסח (כפי שכולל גם הענינים דאחרון של פסח) ואסרו חג (ובפרט ש„אסרו חג“ הוא מלשון קשירה, ועד לקשירה „בעבותים“).

54 ועאכו"כ אסרו חג בארץ ישראל.

55 ראה סנהדרין פח, ב - במשנה. ירושלמי שם פ"א ה"ד. ועוד.

56 ויש לומר, שהמעלה דדברי סופרים שבאחרון של פסח (ובאה"ק - אסרו חג) נמשכת ופועלת גם בשביעי של פסח, כיון שהשייכות שביניהם (ובפרט השייכות ד„אסרו חג“, קשירה בעבותים) היא באופן שמשפיעים זה על זה.

57 ראה אוה"ת אמור ס"ע קסז: „הפי' ממחרת השבת מבחי' שלמעלה מהשבת... ועד למצנח על השמינית כו“.

58 ויש לומר, שגילוי זה ישנו כבר גם בהתחלת הזמן דפרשת שמיני, כיון שיודעים מלכתחילה שיקראו „ויהי ביום השמיני“ שמונה פעמים.

59 להעיר, שמנחת שבת, „רעוא דרעוין“, היא דרגא יותא נעלית בשבת גופא - ע"ד ובדוגמת הבחי' ד„ממחרת השבת“.

60 ובארץ הקודש - בהקריאה דפרשת שמיני כולה (בשחרית) דשבת אסרו חג, שבה מסיימים וחותמים (בארץ הקודש) הקריאה בפרשת שמיני*.

(* ודוגמתו בחו"ל - שהקריאה ד„ויהי ביום השמיני“ במנחת שבת דאחרון של פסח היא בפעם החמישית, שבה נשלם עיקר הענין, כנ"ל הערה 2.

(* ואולי י"ל שהמעלה ד„אסרו חג“ (ובנדו"ד, הקשירה בעבותים ליום שלפניו) ישנה גם באחרון של פסח (כיון שיו"ט שני מוסיף, ולא גורע ח"ו).

אחרון של פסח (בסעודת משיח)

ושאר הפסוקים שלאח"ז בתיאור מעלותיו של המשיח (ו, ונחה עליו רוח ה' וגו' והריחו ביראת ה' וגו'⁶⁸), ובתיאור מצב העולם בימות המשיח (ו, וגר⁶⁹ זאב עם כבש וגו'⁷⁰).

ג) באחרון של פסח (לאחרי מנחה) אוכלים סעודת משיח⁷¹ (כולל גם שתיית ד' כוסות שהם כנגד ד' לשונות של גאולה⁷²), כמנהג⁷³ הבעש"ט⁷⁴ שנתגלה

שהיתה בליל הפסח (מגילה לא, א ובפרש"י. טוש"ע (ואדה"ז) או"ח ס"ח צ"ח (סי"ג), וסומכים לזה הגאולה העתידה שאף היא תהי' בפסח, דקי"ל כד' יהושע ר"ה יא, רע"א שבניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל (ראה מחזור ויטרי במקומו).

ולהעיר מהשייכות דסנהריב וחזקיהו (שגאולתו היתה ע"י מפלת סנהריב) לגוג ומגוג ומשיח - כמארו"ל (סנהדרין דז, א) „ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח וסנהריב גוג ומגוג“.

ויש להוסיף, שאף שבפועל לא נעשה חזקיהו משיח, ולאח"ז ה"י חורבן והגלות [כמרומז גם בפסוק „והלכנון באדיר יפול“] (בהמשך ההפסורה (שם, לד)) שדרשוהו חז"ל על חורבן ביהמ"ק (גיטין נו, ריש ע"ב) - ה"ז ירידה צורך עלי, כדי שהגאולה ע"י משיח תהי' באופן נעלה יותר, ועד לעילוי שבאין ערוך, שלכן, „ואמרת ביום ההוא אודך ה' כי אפת בי ישוב אפק ותנחמני“ (כמ"ש בסיום ההפסורה (שם יב, א)), נחמה בכפלים (איכ"ר ספ"א).

68) שם יא, ב.ג.

69) שם, ו.

70) כולל ובמיוחד, „ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים“ (שם, ט) - שמציאות העולם („הארץ“) תהי' חדורה ומכוסה לגמרי ב„דעה את ה'“ שלמעלה מגדרי העולם.

71) שבה מודגש שענינו של משיח הוא בגילוי (לא רק באמירת ההפסורה בדיבור, מעשה זוטא, אלא גם) במעשה בפועל, באכילה ושת"י.

72) ירושלמי פסחים פ"י ה"א. ועוד.

73) „היום יום“ כ"ב ניסן, אחרון של פסח. ובכ"מ.

74) להעיר משייכותו של הבעש"ט להגאולה - כדברי מלך המשיח שביאתו תלוי' בהפצת המעיינות הבעש"ט חוצה (אנה"ק הבעש"ט - כש"ט (קה"ת) בתחלתו).

בפרשת שמיני⁶¹, שדוררים בהגילוי דבחי שמיני שלמעלה מהעולם⁶².

ט. ויש להוסיף ולבאר גם המעלה דקביעות שנה זו (שפסח חל בשבת ובפרשת שמיני) - בנוגע להדגשת ענין הגאולה באחרון של פסח:

נוסף לכך שחג הפסח („זמן חרותנו“) בכללותו הוא התחלת ושוש⁶³ לכל עניני הגאולה, עד לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, עלי' נאמר⁶⁴ „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“ - מודגשת הגאולה העתידה (בחג הפסח עצמו) בעיקר (בימים האחרונים דפסח, ובפרט) באחרון של פסח⁶⁵, כי:

א) אחרון של פסח הוא יום שמיני דפסח, וידוע ש„שמיני“ קשור עם ענין הגאולה, כמארו"ל⁶⁶ „כינור . . של ימות המשיח שמונה“.

ב) באחרון של פסח מפטירין בענינו של משיח - „ויצא⁶⁷ חוטר מגזע ישי וגו'“,

61) ובפרטיות יותר - הן השבוע דמדת החסד והן השבוע דמדת הגבורה הם בפרשת שמיני, וגם השבוע דמדת התפארת מתברך מפרשת שמיני, היינו, שהעבודה דספח"ע בג' המדות חג"ת (עיקר המדות)** שייכת לפרשת שמיני.

62) ולהעיר, ש„שמיני“ הוא גם מלשון שומן, שמפעפע בכולו, שרומו על הגילוי והמשכה בגדרי העולם (ראה גם סה"ש תנש"א ח"א ע' 30-42 (לעיל ע' 9-47)).

63) ראה ד"ה כימי צאתך תש"ח רפ"ב.

64) מיכה ז, טו.

65) ראה גם לקו"ש ימים אחרונים של פסח שנה זו ס"ה.

66) ערכין יג, ב.

67) ישע"י יא, א. - ומקדימים הפסוקים שלפנ"ז (יו"ד, לבי"ד) ע"ד מפלתו של סנהריב

* ובארץ הקודש - השבוע דמדת הגבורה מתברך מפרשת שמיני.

** ובארץ הקודש - העבודה דספח"ע בב' הקוין דימין (חסד) ושמאל (גבורה), המשכה והעלאה.

תהי' גם השלימות דמתן-תורה ביום החמישים - ,תורה חדשה מאתי תצא"⁷⁹.)

[ועפ"ז יש לבאר הטעם (הפנימי) ש"אחר הספירה נוהגין לומר יהי רצון⁸⁰ שיבנה ביהמ"ק כו"⁸¹ - שהרי הטעם ש"עכשיו אין אנו סופרין אלא זכר למקדש . . לפיכך מתפללין שיבנה בית המקדש ונקיים המצוה כתקונה"⁸¹, שייך גם בשאר המצוות שהם זכר למקדש, ואעפ"כ לא מצינו בהם מנהג מיוחד להתפלל תיכף שיבנה בית המקדש - כיון שהתוכן דספירת העומר הו"ע המשכת וגילוי שער הנו"ן ששייך במיוחד לגאולה העתידה⁸²].

וכיון שבאחרון של פסח נשלמת הספירה דשבוע הראשון והעיקרי, מעין ודוגמת שלימות כללות הענין דספה"ע (כנ"ל ס"ו) - מודגשת בו ביותר השייכות לגילוי שער הנו"ן בגאולה העתידה.

ויש לומר, שענין זה מרומז גם בהספירה הפרטית דאחרון של פסח - מלכות שבחסד - שגמר ושלמות (כל

ונתפרסם ע"י כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע (בישיבת תומכי תמימים), ונתפרש ביותר ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, עד שבדורנו זה⁷⁵ נעשה מנהג פשוט והולך ומתפשט אצל רבים מבני" (ועד לכל אשר בשם ישראל יכונה⁷⁶) בכל תפוצות ישראל⁷⁷.

ד) ועוד וג"ו עיקר - שהשייכות דאחרון של פסח לגאולה מרומזת גם בספירת העומר:

נתבאר לעיל (ס"ד) שכללות הענין דספה"ע הוא להמשיך בעולם („שבע שבתות“) הבחי' ד„ממחרת השבת“, בחי' שלמעלה משלימות העולם (למעלה משבת), „עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום“, שזהו"ע המשכת וגילוי שער הנו"ן דבינה. וזוהו מודגשת השייכות לגאולה העתידה - שהרי עיקר ושלמות המשכת וגילוי שער הנו"ן⁷⁸ דבינה (בחי' שלמעלה מהעולם לגמרי, וביחד עם זה, באופן שיומשך ויחדור בגדרי העולם) יהי' בגאולה העתידה (שאו

79) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

80) ובכמה סידורים (וכ"ה בסידורו של רבינו הזקן) - „הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש כו". וי"ל שההוספה בנוסח זה על הנוסח „יהי רצון כו' שיבנה בית המקדש במהרה בימינו" - שאין זה (רק) בלשון של בקשה ותפלה (ועד להמשכת רצון חדש - „יהי רצון" (נסמן בלקו"ש חכ"ב ע' 121)), אלא (גם) בלשון של וודאות.

81) שו"ע אדה"ז או"ח תפ"ט סי"א (מתוס' מגילה כ, סע"ב).

82) ובפשוטו י"ל - שכיון שאופן קיום מצות ספה"ע (ספירת הימים) בזמן הזה שוה ממש לאופן קיומה בזמן שביהמ"ק הי' קיים (דלא כשאר המצוות שעושים זכר למקדש, שהחילוק בין זמן הזה לזמן שביהמ"ק הי' קיים הוא גם באופן הפעולה), לכן יש צורך להדגיש שאין זה אלא זכר למקדש - עיי"ז ש"מתפללין שיבנה בית המקדש ונקיים המצוה כתקונה".

75) ג' דורות, שעיי"ז נעשה תוקף הנצחיות, ע"ד מ"ש (ישע"י נט, כא), לא ימוש מפ"ך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך גו' עד עולם", ועד ש"מחזרת על אכסניא שלה" (ב"מ פה, א).

76) ל' הכתוב - ישע"י מד, ה. וראה לקו"ש ח"ח ס"ע 329 ואילך. וש"נ.

77) ובארץ ישראל אוכלים סעודת משיח (וד' כוסות) בשביעי של פסח. - ולהעיר שגם הפטורת היום ב"שירת דוד" קשורה עם הגילוי דמשיח בן דוד, ונאמרת לכבוד משיח (סה"ש תרח"ץ ע' 283 - בשם הצ"צ), ועד"ז קריאת היום בשירת הים, שסיומה וחזרתה ע"ד הגאולה העתידה - „תביאמו ותטעמו בהר נחלתך גו' מקדש אדני' כוננו ידיך", כש"ה' ימלוך לעולם ועד", „לעתיד לבוא שכל המלוכה שלו" (בשלח טו, יז"ח ובפרש"י).

78) ומרומז ב„כימי צאתך מארץ מצרים) אראנו נפלאות" - (נו"ן פלאות וח"א רסא, ריש ע"ב).

אחרון של פסח (בסעודת משיח)

שלימות הגאולה הקשורה עם מספר עשר (למעלה גם מ, שמיני⁸⁹) - „עלי עשור“⁹⁰.

ג) בנוגע לסעודת משיח - נוסף בהשייכות לגאולה גם מצד סעודה שלישית דיום השבת, „רעוא דרעוין“⁹¹, שבו מודגש עיקר הענין ד, יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים⁹². ועוד וג"ז עיקר - שמסעודת משיח באים תיכף ל, סעודת דוד מלכא משיחא⁹³ במוצאי שבת קודש⁹⁴, היינו, שהגילוי דמשיח ב, „סעודה“ הוא באופן כפול, ו, „כפל“⁹⁵ שיך ורומז לגאולה⁹⁶.

ד) ובנוגע לספירת העומר - סיום השבוע הראשון והעיקרי, מעין ודוגמת השלימות דספה"ע שעי"ז נמשך גילוי שער הנו"ן, שעיקרו ושלימותו בהגאולה העתידה - הרי, ע"פ האמור לעיל (ס"ד - ו) שבפסח שחל בשבת מודגשת השלימות דספה"ע [בב' הקצוות: הן בהדרגה שלמעלה מהעולם, „ממחרת השבת גו' חמישים יום“, והן בהמשכה וגילוי בגדרי העולם, „ימי בראשית“], מודגשת בו

פרטי הספירות שבמדת) חסדו של הקב"ה הוא החסד הכי גדול ועיקרי דגאולה האמיתית והשלימה ע"י מלך המשיח, שעל ידו תתגלה מלכותו של הקב"ה בכל העולם (שנבנה ע"י מדת החסד), כמ"ש „ה' ימלוך לעולם ועד“⁸³, „והיתה לה' המלוכה“⁸⁴, „והי' ה' למלך על כל הארץ גו“⁸⁵.

י. וכל זה בהדגשה יתירה באחרון של פסח דשנה זו - שחל בשבת ובפרשת שמיני:

א) בנוגע למעלת היום - שמיני של פסח - מודגשת יותר השייכות לגאולה מצד ענינו של יום השבת, ששירו של יום השבת („מזמור שיר ליום השבת“) הוא „מזמור“⁸⁶ שיר לעתיד לבוא, ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים⁸⁷, ומצד פרשת השבוע - „ויהי ביום השמיני“, שנוסף על השייכות ד, „שמיני“ לגאולה, מודגשת השייכות לגאולה גם בתוכן הפרשה ע"ד השראת השכינה במשכן, שעיקרה ושלימותה בביהמ"ק השלישי, „מקדש אדני כוננו ידיך“⁸⁸, בגאולה העתידה.

ב) בנוגע להפטורת היום (שהיא סיום וחותם הקריאה) - בענינו של משיח - מודגשת השייכות לגאולה גם בקריאת היום (שהפטורה היא סיומה וחותמה) שכשחל בשבת מוסיפים ומתחילים הקריאה מ, „עשר תעשר“⁸⁸, שבוה נרמזת

89) ושיך גם ל, „ויהי ביום השמיני“ שקורין במנחה - ש, „נטל עשר עטרות“ (שבת פז, ב. פרש"י ריש פרשתנו).

90) תהלים צב, ד. וראה ערכין שם.

91) זח"ב פח, סע"ב.

92) ראה המשך תרס"ו בסופו (ע' תקמב ואילך).

93) סידור הארז"ל במקומו. ועוד. וראה בארוכה סה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 387 ואילך.

94) כש, „מלוין את המלך“ (ש"ע אדה"ז או"ח ס"ש ס"ב) - שאו נמצאים עדיין יחד עם המלך, „שבת המלכה“ (שם סרס"ב ס"ד).

95) כולל גם ה, „כפל“ דשבת - „כל עיסקא דשבתא כפול“ (מדרש תהלים צב, א. וראה לקו"ת ר"פ בשלח. ובכ"מ).

96) ראה פדר"א פמ"ח. יל"ש ר"פ לך לך. ד"ה לך לך תרכ"ז. תר"ל. ועוד.

83) שמזכירים בשירת הים בהקריאה דשביעי של פסח (כנ"ל הערה 77).

84) עובדי' בסופו.

85) זכרי' יד, ט.

86) תמיד בסופה.

87) וכמ"ש בברכת המזון (סעודת משיח שבאיום השבת): „הרחמן הוא ינחילנו ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים“.

88) פ' ראה יד, כב.

הסעודה שתהי' ע"י דוד מלכא משיחא, כמארז"ל (בנוגע לסעודה דלעתיד לבוא) „לאחר שאוכלין ושותין נותנין . . . כוס של ברכה לברך . . . אומר לו לדוד טול וברך, אומר להן אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר⁹⁸ כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא”⁹⁹, „כסא דדוד לעלמא דאתי מאתן ועשרין וחד לוגא מחזיק, שנאמר¹⁰⁰ כוסי רוי', רוי' בגימטריא הכי הוי”¹⁰¹.

ולאח"ז יהי' ההמשך וגמר ושלמות קיום המצוה דספירת העומר (לא באופן ד„זכר למקדש”, אלא) „כתיקונה” (כיון שבינתיים „הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה”) – בביהמ”ק השלישי, שיבנה במהרה בימינו, תיכף ומיד ממש.

באופן ש„גודה לך שיר חדש . . . גאל ישראל” (לשון עבר).

- 98 תהלים קטז, ג.
- 99 פסחים קטז, ב.
- 100 תהלים כג, ה.
- 101 יומא עו, א.

יותר גם השלימות דגילוי שער הנו”ן שבגאולה העתידה.

יא. ויה”ר שבעמדנו בסעודת משיח באחרון של פסח שחל בשבת ובפרשת שמיני, שבוה מודגש ביותר ענין הגאולה – תבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע”י משיח צדקנו בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש.

ובפשטות – שהמשך דסעודת משיח בהתוועדות זו יהי' ביחד עם משיח צדקנו⁹⁷, ועאכו”כ ברכת המזון שבסיום

97 כולל גם שתיית הד' כוסות, וניגוני שמחה* – שיהיו כנגד ד' לשונות של גאולה

* לאחר חלק זה דהשיחה – צוה כ”ק אדמו”ר שליט”א לנגן (שמונת־עשרת) הניגונים של רבותינו נשיאינו. וניגונו: „שלש תנועות” (דהבעש”ט המגיד ואדה”ז), „בני היכלא” (לאדמו”ר הזקן). ה„קאפעליע” (לאדמו”ר האמצעי), „ימן ה”” (להצ”צ), „לכתחילה אריבער” (לאדמו”ר מהר”ש), ניגון הכנה (לאדמו”ר מהורש”ב), „הבינוני” (לאדמו”ר מהוריי”צ), „אתה בחרתנו” (לכ”ק אדמו”ר שליט”א). (המו”ל).

לזכות

הוד כבוד קדושת

אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח שי' לעולם ועד

מתוך חיים נצחיים טובים מתוקים ושמחים

בלי הפסק בינתיים

ויהי רצון שיראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו,

חסידיו ומכלל ישראל,

וינהיג את כולנו מתוך בריאות הנכונה,

ויעלה תיכף ומי"ד ממ"ש את כל בני שליט"א

קוממיות לארצנו הקדושה בגאולה האמיתית והשלימה,

והעיקר תיכף ומיד ממש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ועד התמימים להפצת ה"דבר מלכות"

1347-225-1928